

30.9.57

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30 de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

Els dilluns, a les 9 del vespre, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

LA SOLUCIO QUE EL POBLE NECESSITA I VOL

La necessitat i la inevitabilitat de canvis substancials en la direcció política del país és ja incontestable. Les masses populars els exigeixen i cada cop lluiten per ells amb més consciència i claredat.

Les altes jerarquies del franquisme proven algunes midificacions com el decret del 20 de juliol que redueix de la meitat les delegacions nacionals del «Movimiento». Però aquestes modificacions no aturen la creixença del moviment d'oposició. Més aviat l'estimulen ensems que augmenten la confusió i les contradiccions en el si del franquisme.

La camarilla dominant perd la confiança d'arribar a mantenir-se en el poder sense fer almenys semblant de canvis més substancials. D'ací surt, i en l'últim període s'incrementa, la propaganda d'una restauració facilitada per Franco i imposada al poble per força, propaganda llançada novament en les denominades «Corts» pel propi Secretari de la Presidència, Carrero Blanco.

Segons aquest pla, Franco podria passar els poders al rei i aquest faria la política que Franco ja no pot fer. La denominació del règim canviaria. En lloc de dictadura franquista seria una «monarquia tradicional», però l'essència de les coses seguiria igual. En canvi, si el pla arribés a quallar, la camarilla guanyaria temps, podria consolidar-se així novament en el poder i sembraria confusió i divisió en els rengles de l'oposició liberal i democràtica que ara es van unint cada dia més.

Per això és important per al moviment democràtic desentranyar els elements d'aquesta maniobra i explicar-la a les masses treballadores i populars, a tots aquells, siguin del camp que siguin, que volen acabar amb l'esperit de guerra civil i restablir un règim en el qual es faci possible la concòrdia nacional i la convivència ciutadana.

La propaganda d'una restauració monàrquica sense prèvia consulta electoral, imposada al poble, tracta de fer creure que

la monarquia és inevitable i que cap altre canvi no és possible actualment a Espanya. Deixen suposar que, ajudant-los a restablir la monarquia, **després**, es podrien produir altres canvis i àdhuc la consulta electoral. Però tothom que faci atenció pot comprendre que una monarquia hereva del franquisme no vindria pas per a preparar unes eleccions lliures i democràtiques, sinó que vindria a tractar de consolidar el poder de la camarilla franquista, avui soscavat i vacil·lant, i amb el pretext que les coses ja han canviat oposar altra vegada el terror als avenços de l'oposició democràtica.

Les distintes forces liberals d'oposició han de comprendre que una tal restauració no solament no ajudaria a la reconciliació que Espanya necessita sinó que li oposaria una repressió violenta.

La restauració prèvia de la monarquia no és inevitable, no és l'única manera d'acabar amb la dictadura del general Franco. (Ja hem dit abans que, en realitat, seria continuar-la amb una altra denominació).

Hi ha un altre camí, aquest autèntic, per a acabar amb la dictadura i garantir la reconciliació dels espanyols. Es el camí que consisteix en crear una situació que no prejugi per endavant el règim a establir, que doni al poble la possibilitat d'expressar lliurement la seva voluntat. Solament així, el règim que resulti podrà ésser acceptat per la immensa majoria d'espanyols com a règim legalment constituït i per les vies legals del qual cadascun podrà seguir defensant les seves opinions. Un règim sorgit de la voluntat del poble expressada lliurement comptarà amb el recolzament de l'opinió i se sentirà fort, podrà ésser respectuós de la legalitat i afermar la reconciliació nacional garantint els drets de la majoria i respectant els de l'oposició en la vida democràtica i parlamentària.

Aquesta solució és possible i és l'única

solució viable d'una manera pacífica. Consisteix en coordinar l'acció de tota l'oposició, de dreta i d'esquerra, al franquisme i en crear les condicions de l'ensulciada d'aquest i de l'aparició d'un Govern provisional, sense signe institucional definit, format per personalitats de signe liberal, amb el compromís de restablir les llibertats democràtiques, concedir una amnistia general, millorar les condicions de vida del poble i preparar unes eleccions lliures i democràtiques, amb els quals el poble expressaria la seva voluntat en quant al règim a establir.

Això seria una solució efectiva i acceptable per totes les forces polítiques i socials del país, pels monàrquics i pels republicans. Voler imposar un règim determinat sense prèvia consulta del poble és voler exacerbar l'esperit de guerra civil. En canvi la solució que proposem afavoriria la reconciliació, obriria el camí d'Espanya cap al futur sense venjances ni repressions.

Una restauració monàrquica imposada no trigaria a trobar-se novament en el mateix carreró sense sortida en què avui es troba Franco i el seu enderrocament esdevendria també inevitable, però costaria molts més esforços i sacrificis al poble i les noves repressions comprometrien les possibilitats d'una solució pacífica avui existents. Les forces liberals poden contreure una gran responsabilitat si es deixen seduir per la idea que la camarilla franquista propaga que la restauració per dalt seria més fàcil.

Les forces obreres i democràtiques no han de cedir a la pressió ideològica i política del franquisme. Audaciosament han d'anar trobant més amplis mitjans de fer arribar llur veu a les àmplies masses populars i explicar el contingut i significat de la propaganda monàrquica suara desfermada.

CAL PARTICIPAR A LES ELECTIONS SINDICALS

El Partit Comunista d'Espanya ha fet, amb data 31 de juliol, una crida als treballadors, orientant-los a participar ardidament en les eleccions sindicals convocades per al mes que ve, el mes d'octubre.

En difondre àmpliament aquesta crida entre els treballadors catalans i lluitar per l'aplicació conseqüent de la seva orientació, el P.S.U. de Catalunya, els seus militants, s'elevaran en llur missió de combatents d'avant-guarda. Guiaran la classe obrera i els treballadors de Catalunya en un important batalla pacífica, però revolucionària, menada conjutament amb els treballadors de tot Espanya.

Cal convèncer la classe obrera i els

treballadors catalans de la importància i de la necessitat de participar de ple en aquestes eleccions sindicals convocades per al mes d'octubre. Les experiències de la participació en les eleccions sindicals del 1949 i del 1953, els resultats obtinguts allí on foren elegits enllaços o jurats volguts i imposats pels treballadors han de servir d'experiència als que encara es resisteixen. I cal afegir-hi una explicació dels canvis favorables que s'han anat produint en la situació, canvis en els quals ha influït en gran manera la lluita menada en els sindicats per les reivindicacions, per l'augment de salaris, pel millorament de les condicions de treball i d'existència de tots els treballadors.

«Si els treballadors —es diu en la crida del Partit Comunista d'Espanya— són conscients de la crisi que mina la dictadura del general Franco, de les oportunitats que aquesta crisi ofereix per a llur pròpia acció de classe i aborden les eleccions sindicals com una veritable lluita, presentant-s'hi units en cada empresa o lloc de treball, amb llurs propis candidats, aquestes eleccions poden tenir un gran abast».

Els militants del P.S.U., els simpatitzants, cada obrer i empleat que ansieja de participar en el combat general per millors condicions de vida, han de veure clarament el fet que en la gran massa d'obrers i altres treballadors hi ha avui

una consciència de classe més elevada que anys endarrera i una decisió molt més ferma de participar en la lluita de tot el poble per a canviar l'actual situació d'Espanya.

En aquest moment cal centrar l'acció de la classe obrera en la batalla de les eleccions sindicals.

La ràpida i escandalosa puja de preus exacerba la combativitat de les masses. L'exigència d'un nou augment de salaris es fa sentir en totes les fàbriques i altres llocs de treball.

Aquest a exigència, els treballadors l'han de fer sentir encara més forta en les activitats per a preparar i presentar candidatures pròpies, en la lluita contra els obstacles que posaran els alts jerarques, que faran tot el possible per a evitar que els treballadors presentin candidatures pròpies i per a presentar exclusivament les preparades per ells.

Quan el passat mes de gener la idea de boicotejar els tramvies i autobusos va calar tan profundament i ràpida entre els treballadors de Barcelona que ningú no hi va pujar durant onze dies, què podien fer el Governador, els jerarques i llurs policies? Si els treballadors d'avantguarda de cada fàbrica o lloc de treball saben convèncer la majoria dels treballadors de llurs empreses que cal presentar candidatures pròpies, què podran fer per a oposar-s'hi als jerarques i autoritats?

Ja en 1949 i 1953, allí on els treballadors es van presentar units amb llur candidatura i la van defensar, els alts jerarques sindicals no s'hi van poder oposar. Menys s'hi podran oposar ara que les condicions permeten de mobilitzar els treballadors en una escala molt més àmplia, no solament en unes quantes fàbriques com en 1949 i 1953, sinó en una important majoria d'empreses i llocs de treball.

La qüestió de lluitar per un augment general i immediat dels salaris i sous ha de mobilitzar els treballadors en cada lloc de treball entorn de la selecció dels candidats a enllaços i jurats d'empresa.

Els treballadors admetran la reelecció dels enllaços i jurats que en aquest període passat han lluitat en defensa de llurs drets i reivindicacions i exigiran nous candidats per a esbandir els obúlics i els llepons.

Es per això que, en preparar les candidatures, cal esforçar-se per trobar la manera d'assegurar legalment reunions de treballadors en les quals aquests es puguin posar d'acord sobre els candidats i formular uns punts principals com a programa que hauran de defensar si són elegits.

Aquest programa pot ésser, junt amb reivindicacions particulars de cada empresa, les següents reivindicacions generals d'interès per als treballadors de tot Catalunya i de tot Espanya:

Augment general dels salaris i sous.

Aplicació dels acords del III Congrés de treballadors, exigint al Govern: **1, un salari mínim legal amb escala mòbil per 8 hores de treball. 2, a treball igual salari igual per a les dones i joves. 3, subsidi d'atur forçós.**

A més, amb la perspectiva de desenrotllar activitats i accions necessàries per a fer triomfar les reivindicacions dels treballadors, es pot preveure i formular el compromís de lluitar pel **restabliment del dret de vaga** i per la **democratització dels sindicats**.

Lligant les qüestions candents de la puja de preus i la lluita per l'augment dels salaris amb la preparació de les eleccions sindicals, emprant tots els mitjans possibles per a convèncer el treballadors de la majoria de fàbriques i llocs de treball que han de presentar els propis candidats, es

PER LA LLIBERTAT DE FABREGAS, KEYER, BRAVO, I PER L'AMNISTIA GENERAL

En la Crida feta el 30 de maig pel Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya amb el fi d'incrementar les activitats per la llibertat dels detinguts durant el passat moviment de gener a Barcelona, es deia:

«Els intents franquistes d'intensificar la repressió terrorista fopen arreu amb la força creixen del moviment d'oposició, amb el clam unànime de les masses del poble exigint que es posi fi al funcionament dels tribunals militars, que cessin les tortures, que s'acabi amb l'esperit de guerra civil i que es concedeixi una amnistia general per a tots els presos, perseguits i exiliats antifranquistes».

En aixemplar la repressió, la camarilla dominant voldria aixafar l'oposició, però els resultats que obté són precisament el contrari. S'estreny la solidaritat entre les distintes forces polítiques i es manifesten ja símptomes importants de col·laboració entre elles.

Professors universitaris han protestat per les sancions imposades als estudiants. Els obrers han aportat llur solidaritat econòmica i política envers els companys empresonats, en molts casos amb participació dels patrons. Els comerciants de barriada han ofrenat queviures. Adhuc el Bisbe de Barcelona ha fet pública, en carta als espanyols de l'Uruguai, la seva intervenció en favor dels detinguts.

Recolzant en la força de l'ambient popular els advocats actuen amb més energia i eficàcia. En certs casos els tribunals militars s'inibeixen per pròpia iniciativa de processos que passen així a la jurisdicció civil.

COMUNICAT DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA I DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

(A primers d'agost es va veure la causa instruïda per la jurisdicció militar contra Joan Comorera, la seva muller Rosa Santacana i F. Canyameres. El tribunal militar condemnà el primer a trenta anys i F. Canyameres a dos. Rosa Santacana va ésser absolta.)

Amb motiu d'anunciar-se la vista d'aquest procés el Buró Polític del Partit Co-

pot guanyar una gran batalla. Una tal victòria de la classe obrera i dels treballadors en general afeblirà encara més la dictadura i estimularà la lluita de tot el poble per la democràcia i la llibertat.

Els militants del P.S.U., comunistes de Barcelona, Tarrassa, Sabadell, Mataró, Lleida, Girona, Tarragona, de totes les fàbriques, mines oficines i altres llocs de treball de Catalunya, estiguin o no enllaçats amb l'organització del Partit, han de lluitar amb esperit d'iniciativa per a explicar a llurs companys de treball la importància d'aquestes eleccions sindicals i prendre mesures per a organitzar la lluita junt amb ells. Han d'ésser conscients que aquesta és una gran batalla que lliuraran alhora els treballadors de tot Catalunya i d'arreu d'Espanya.

Tot el que es faci per a obtenir milers d'enllaços i jurats d'empresa fidels a llur classe, decidits a defensar els drets i reivindicacions dels treballadors, contribueix ensem a preparar condicions per una millor realització d'una gran jornada nacional contra la dictadura i per l'establiment a Espanya d'un règim de democràcia, de benestar i de llibertat.

El resultat de tot això en el cas dels detinguts de gener és que, a poc a poc, la gran majoria d'ells ha sortit en llibertat total o provisional. Això és un gran triomf del corrent de solidaritat que es desenrotlla en les més àmplies masses del poble.

Però queden encara en la presó tres detinguts en els quals la dictadura voldria rabejar la seva ràbia: els camarades Emilià Fàbregas, Joan Keyer i Josep Bravo.

Cal reforçar la solidaritat envers ells, tant més quan el Govern té pressa i voldria imposar la vista del procés per octubre pròxim i per la jurisdicció militar. Una intensificació de la protesta pot no solament ajornar la vista de la causa per un tribunal militar, sinó que ha d'obtenir que el procés passi a la jurisdicció civil i que mentre dura la instrucció es concedeixi també als tres camarades citats el benefici de la llibertat provisional.

Això seria un triomf important no solament favorable als patriotes Fàbregas, Keyer, Bravo i altres processats, sinó que seria decisiu per a posar fi a la intervenció de la jurisdicció militar en els processos polítics i d'opinió, facilitaria la normalització jurídica del país i faria quasi inevitable la concessió d'una àmplia amnistia general que alliberi tots els presos polítics i faciliti el retorn dels exiliats.

Cal aixecar protestes envers el Ministre de Justícia i envers Gual i Villalbí, envers el Governador i les autoritats militars de Barcelona, demanant que la causa dels camarades Emilià Fàbregas, Joan Keyer i Josep Bravo, amb els altres coprocessats passi a la jurisdicció civil i que s'atorgui la llibertat provisional als tres patriotes encara empresonats.

munista d'Espanya i el Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya van publicar el següent comunicat:

COMUNICAT

«Segons notícies, a Barcelona ha començat la vista del procés contra Joan Comorera, la seva muller i un altre antifranquista. Es demana la pena de mort per a Joan Comorera i alguns anys de presó per als altres dos processats.

«Com és sabut, Joan Comorera fou expulsat fa uns anys del Partit Socialista Unificat de Catalunya degut als seus intents d'escindir-lo, de menar-lo pel camí del nacionalisme burgès i d'enfrontar-lo amb el Partit Comunista d'Espanya. Però això no és obstacle per a que, en aquest moment elevem la nostra protesta contra el crim que la dictadura de Franco pretén consumir contra aquest grup d'antifranquistes.

«En els darrers temps la repressió s'aboca sobre antifranquistes de totes les tendències, des de catòlics i liberals fins als comunistes, en un va intent de retardar la desaparició de la dictadura.

«El poble ha de respondre intensificant la lluita per l'amnistia general que obri les portes de les presons a tots els presos polítics i permeti el retorn del exiliats.»

«El Buró Polític del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya.»

«El Comitè Executiu del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.»

8 d'agost del 1957.

LA PREPARACIÓ DE LA JORNADA NACIONAL I LES "ELECCIONS SINDICALS"

Per Ferran OLMOS

El passat mes de gener, en manifestar-se contra l'encariment del cost de la vida, els baixos salaris i la dictadura del general Franco, el poble de Barcelona va donar un pas decisiu pel camí de la reconciliació i de la solidaritat catalana.

Les jornades de protesta no van sorgir d'una manera esporàdica, sinó que van ser el resultat d'una llarga activitat portada a cap per l'element més avançat i progressiu de la societat catalana, en primer lloc la classe obrera i el nostre partit, el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

A la preparació d'aquestes jornades van contribuir-hi granment les accions portades a terme el mes d'abril del 1956 pels obrers metal·lúrgics i tèxtils de Barcelona, els quals se solidaritzaren amb els de Navarra i Euscadi, parant també el treball en protesta per la insuficiència de l'augment dels salaris i exigint l'establiment de l'escala mòbil.

Fou a partir d'aquests fets que en els cercles més progressius i entre les diverses capes socials es va accentuar el moviment de solidaritat amb la lluita dels obrers i es va intensificar l'activitat política.

L'àmplia difusió de la declaració del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya sobre la reconciliació nacional i la lluita per la democràcia i, de seguida després, de les tesis polítiques del Primer Congrés del nostre Partit, acompanyada d'una intensa activitat i propaganda en la mateixa direcció, contribuïren poderosament a crear l'esperit de lluita i d'unitat que va ésser la principal característica de les accions de gener.

De l'experiència d'aquests fets es dedueix el grau de maduresa política avui existent en el poble català i, en particular, l'elevat grau de consciència que dona prova la classe obrera.

Això, afegint-hi el gran descontent que es veu esclatar en totes les converses i entre elements de les distintes classes i capes socials amb motiu de l'escandalosa puja de preus i de la política del règim, permet d'afirmar l'existència de condicions objectives favorables a la realització d'una gran jornada nacional de protesta contra la dictadura i per la llibertat.

Amb tot, cal encara més maduració i també preparació. Cal trobar la forma de fer que els altres nuclis o forces polítiques en activitat coincideixin en apreciar la importància de la realització d'una tal jornada nacional i que hi contribueixin. L'ur participació, si és possible mitjançant acords, o almenys fent que convergeixi l'acció d'uns i altres, donarà més amplitud a la preparació i donarà a l'acció el caràcter d'unitat i de solidaritat que ha de tenir.

Ha d'ésser objectiu de cada organització i militant del P.S.U. el crear entorn seu un ambient favorable a la realització de la jornada nacional i fer que aquesta idea s'estengui i qualli en la classe obrera i així mateix entre els estudiants, els pagesos, els intel·lectuals i altres capes de la població.

La classe obrera és la força més preparada i més capaç de promoure la realització d'aquesta jornada nacional. Per això l'essencial és compenetrar la classe obrera amb la idea de realitzar aquesta gran jornada nacional de protesta contra el règim de dictadura i per una solució pacífica i democràtica a l'actual situació del país, jornada nacional a realitzar coordinadament i conjunta en les principals ciutats i altres indrets d'arreu d'Espanya.

La convocatòria d'eleccions sindicals per al mes d'octubre, a la qual hem de respondre centrant-hi l'acció dels treballadors no és cap destorb per a la preparació de la jornada nacional. Al contrari, tot el que es faci per a participar plenament en aquestes eleccions, per a mobilitzar els treballadors entorn de candidatures pròpies i del programa a defensar, serà favorable a la preparació de la jornada nacional. Per a precisar més, cal dir que la millor manera de preparar la jornada nacional en aquest moment és centrar-se en la mobilització dels treballadors en general i de cada fàbrica i lloc de treball en particular de cara a les eleccions sindicals. Cal obtenir l'elecció de milers d'enllaços i jurats d'empresa que siguin l'expressió genuïna de la voluntat dels treballadors, del resultat d'una important batalla de classe entaulada contra les altes jerarquies i el règim, per les reivindicacions econòmiques dels treballadors i per la democratització dels sindicats.

Més que mai, totes les possibilitats legals han d'ésser aprofitades per a emprendre aquesta batalla electoral, però d'un profund contingut revolucionari i de classe, dintre dels sindicats.

El moment actual és propici per a la més àmplia utilització de les possibilitats legals. En moments en què era més difícil i complicat com l'abril de l'any passat, els obrers de l'«ENASA», de «La Maquinista», de la «Batlló» i de la «Fabra Coats», i altres fàbriques, van saber crear comissions obreres i realitzar aturs i àdhuc la vaga per a protestar de la insuficiència de l'augment dels salaris que s'acabava de decretar. Molt més fàcil i avinent ha d'ésser ara el funcionament de les comissions, o el crear-ne, per tal de representar els treballadors i consultar-los, per tal de preparar candidatures unitàries i el programa de reivindicacions, per tal de reunir els treballadors en assemblees de secció o de fàbrica amb el fi de posar-se d'acord, d'aprovar o modificar les candidatures i el programa.

La creació de comissions obreres (i d'empleats en llur cas) té una gran importància. La creació i el funcionament d'aquestes comissions és, d'acord amb els textos, completament legal en tant que assessores dels enllaços o dels jurats respectius. Allí on els enllaços volen facilitar la preparació de les eleccions d'acord amb els interessos i la voluntat dels treballadors, les comissions han de formar-se i actuar entorn d'ells i preparar junt amb ells les reunions o assemblees de treballadors. Allí on els enllaços i jurats no tenen la confiança dels treballadors, les comissions obreres han d'actuar en nom dels treballadors i exigir llur dret de reunir-se en assemblea per a decidir sobre el programa i els candidats.

Si s'actua amb audàcia i fermesa, les autoritats no tenen avui la possibilitat d'oposar-se a la voluntat dels treballadors en les esmentades qüestions. Podran fer que la policia cridi tal o tal treballador en visites a intimidar-los, podran amenaçar inclusivament, però avui, les condicions polítiques del país no els permeten ni de processar ni de condemnar ningú per un tal motiu. El desvetllar l'interès del conjunt dels treballadors de cada fàbrica i lloc de treball, l'actuar recolzant en llur voluntat i decisió, és la millor garantia contra els intents d'intimidació de les altes jerarquies, de la gran patronal i del Governador.

En les actuals circumstàncies, els mateixos funcionaris i gran nombre de quadres sindicals intermitjos guaiten les coses molt diferentment de com les veïen abans i en molts casos, si actuen amb energia, hi poden trobar recolzament en l'exigència de llurs drets. La pròpia lluita d'influències dintre dels sindicats entre grups falangistes i grups confessionals afavoreix objectivament una acció resolta dels treballadors per a exigir i imposar el dret de presentar candidatures pròpies i fer-les triomfar.

Els militants del P.S.U., lligats o no amb l'organització del Partit, han de donar arreu prova d'audàcia i d'esperit d'iniciativa per a convèncer els treballadors de la necessitat de participar plenament en les eleccions sindicals del mes d'octubre. I han de fer-ho amb ample esperit de reconciliació amb tots aquells que, qualsevol que sigui llur filiació, venen demostrant un autèntic desig de defensar les reivindicacions dels treballadors i llurs drets en els sindicats.

Tal com es diu en la Crida del Partit Comunista d'Espanya amb motiu d'aquestes eleccions, «la condició per a que els treballadors puguin vèncer els obstacles que oposaran la dictadura, els alts jerarques i una part dels patrons, i per a aconseguir que les eleccions sindicals siguin un jaló important en la defensa de llurs reivindicacions i drets, és la unitat. UNITAT de tots els treballadors, sense distinció d'idees ni creences puix que tots tenim els mateixos interessos i necessitats. UNITAT de comunistes, socialistes, cenetistes, republicans, nacionalistes, catòlics, falangistes... Qualsevol que hagin estat les diferències en el passat no podem oblidar que actualment la UNITAT és l'única arma amb què els treballadors poden arrencar llurs lligítimes demandes».

Així, doncs, el deure nostre, de tots els militants i organitzacions del P.S.U. és fer tot el que estigui al nostre abast per assegurar l'elecció de milers d'enllaços sindicals i jurats d'empresa fidels a llur classe i defensors fermes dels drets i reivindicacions de tots els treballadors.

AIXÍ COMENÇA EL MOVIMENT

En la nostra fàbrica encara no s'havien produït protestes. Quan el novembre de l'any passat es va decretar l'augment de salaris, el patró ens va dir: «des d'avui s'augmenta el salari, però les hores extraordinàries les pagarem igual». Un sol obrer va respondre: «Doncs s'han acabat les hores extraordinàries».

Al dia següent només ell va plegar. L'encarregat li va insistir que es quedés, però no va voler i va explicar als altres que també les hores extraordinàries s'havien de pagar més. Alguns el van seguir, altres no. Però a poc a poc, cada dia eren més als que deixaven de fer hores extraordinàries. Així va anar durant fins a finals de desembre, que ens van cridar i van dir que ja podíem tornar a fer hores extraordinàries, pagades al preu corresponent.

Els treballadors estan contents i han comprès la importància de l'acció. El citat company ha guanyat molta autoritat.

Corresponsal

UNA EXPERIÈNCIA DELS TREBALLADORS DEL GAS

La convocatòria d'eleccions sindicals ha remogut en aquesta empresa del gas una qüestió que hi està lligada. El succeït amb el Jurat d'Empresa elegit en 1953.

Abans d'elegir el Jurat, donat que els enllaços tenien funcions molt restringides i estaven intimidats, els treballadors presentaven llurs reclamacions directament a la Direcció a través de l'Oficina de Personal.

En anunciar-se la creació del Jurat d'Empresa va semblar que certes peticions serien finalment resoltes. Els 12 membres del Jurat, si bé uns seguien les ordres de l'empresa, altres, independentment de llur filiació falangista tenien una actitud favorable a les reclamacions dels treballadors.

Des de les primeres reunions del Jurat, aquest va rebre moltes peticions dels obrers, dels empleats i també dels tècnics. Alguns dels membres del Jurat les defensaven i, de vegades, es va obtenir satisfacció. Altres vegades el President, és a dir, l'home de la Direcció exigia que les qüestions quedessin per un altre dia. I si bé alguns exigien que es resolguessin les qüestions, altres obeïen les indicacions del President, és a dir, de l'empresa.

Així es va anar creant descontent entre els obrers i empleats de la Companyia i vingué un moment que els membres del Jurat més favorables als interessos dels obrers també es desanimaren i declaraven públicament «que no hi ha res a fer», que «el Jurat és un instrument de la Direcció de l'Empresa».

PROTESTA DELS OBRERS A LA «S.E.A.T.»

El passat mes de juliol, 100 obrers de la secció de premses (Número 31) de la «S.E.A.T.», van declarar-se en vaga de braços caiguts durant el torn de mit, protestant per la rebaixa de llurs primes.

El torn següent va treballar però a ritme lent, solidaritzant-se amb el torn de la nit.

Els membres del Jurat d'Empresa, en majoria en aquest cas, es van interessar pel que succeïa i prengueren una posició favorable als obrers. El Director es va haver de personar a la secció acompanyat

Amb aquest motiu un individu ben conegut, de nom Juristo, va intervenir a Falange i en el Sindicat per que fos dissolt el Jurat d'Empresa, sotmetent els seus membres a expedient i destituïnt-los.

I encara que el Reglament preveu en aquests casos la creació d'una Comissió Gestora, aquesta no ha de durar més de dos mesos, el temps per a preparar noves eleccions. Però la Comissió Gestora actual ja fa dos anys.

Ara, la convocatòria d'eleccions ha fet ressortir tot això i se'n parla. Els obrers i empleats recorden que amb el Jurat d'Empresa es van aconseguir algunes reivindicacions i se n'haurien pogut aconseguir més si els membres haguessin estat elegits en candidatura pròpia preparada pels treballadors. Adhuc alguns membres de la Comissió Gestora declaren que els treballadors han de tenir un Jurat d'Empresa que defensi les reivindicacions. Al mateix temps s'accentua el descrèdit contra el citat Juristo, element que fou policia i va entrar després a l'Empresa.

Actualment s'està desvetllant interès per participar en aquestes eleccions amb candidats escollits pels obrers, empleats i tècnics, amb el fi d'elegir nombrosos enllaços sindicals i, després, el Jurat d'Empresa. I són molts els obrers i empleats que, al mateix temps que volen elegir enllaços i jurats que defensen, afirmen que caldrà impedir que els tornin a destituir.

Corresponsal

pe un enginyer i va prometre que si bé durant el mes en curs no es podia fer res, el mes següent es milloraria la prima.

Un cop apaivagats els ànims, el Director es va permetre de cridar alguns obrers volent saber qui havia organitzat la protesta. No solament no en va treure res sinó que els treballadors exigiren que no cridés a ningú més.

En realitat la qüestió ha quedat aïornada. Els obrers es preparen a actuar si no se'ls augmenta la prima.

Corresponsal

ELS ESTUDIANTS I EL NOU CURS UNIVERSITARI

Després de la dispersió de les vacances d'estiu els estudiants i professors de la Universitat barcelonina es preparen a recomençar els estudis i l'ensenyament, a prosseguir la lluita coratjosa per la llibertat i la dignitat universitàries contra la dictadura del general Franco.

L'obertura pròxima del nou curs preocupa les autoritats governamentals i les obliga a aprendre una sèrie de mesures «conciliatòries» que proven llur feblesa i la possibilitat d'obtenir noves concessions.

Els estudiants empresonats ja han estat posats tots en llibertat. S'ha designat al doctor Torroja com a nou Rector. El nou cap nacional del SEU, Aparicio Bernal, totjust nomenat, s'ha traslladat a Barcelona acompanyat del seu Estat Major per tractar —diu ell— «d'arreglar les coses» i calmar l'ambient de protesta.

Tot això són èxits importants que els estudiants han de valorar justament a favor de llur acció.

Cap maniobra, cap gest formal, no ha d'apartar els estudiants del camí emprés vers l'assoliment d'una veritable llibertat.

Els estudiants han d'exigir, recolzats per la classe obrera i el poble catalans, la total anul·lació de les sancions dictades contra llurs companys el curs passat. Cal, per això, que se celebrin examens especials per a que tots els sancionats puguin reprendre el curs pròxim sense retard i sense perdre el curs passat.

El nou any acadèmic marcarà un desenrotllament en amplària i profunditat de les lluites universitàries, conjuntament amb tot el poble, per tal d'acabar amb la dictadura i restablir la llibertat i, en llur cas particular, per la consecució dels objectius plantejats en la magna As-

UNA CRIDA DEL PARTIT COMUNISTA

Amb motiu de les «eleccions sindicals» convocades per l'octubre pròxim, el Buró Polític del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya adreçat una crida a tots els treballadors, amb data del 31 de juliol.

El Partit Socialista Unificat, que lluita íntimament i fraternalment unit amb el Partit Comunista d'Espanya, ha fet seva aquesta crida i la difon popularitzada per tots els mitjans possibles, s'està per que arribi a mans de tots els treballadors catalans.

Els treballadors catalans veuran així la posició i l'actitud dels comunistes de tot Espanya en la lluita que cal entaular en aquestes «eleccions sindicals».

La crida del Partit Comunista d'Espanya fa saltar l'abast que pot tenir aquesta batalla però eminentment revolucionària i de classe. Crida els treballadors a participar-hi activament amb pròpies candidatures d'unitat i llur programa de reivindicacions.

«Si els treballadors aconseguen portar a aquests llocs (d'enllaços, jurats d'empresa i membres de Juntas Socials) obrers combatius, fidels a llur programa, provats en les lluites passades, tals posicions seran un gran ajut per a les lluites reivindicatives que s'atancen, lluites que l'escandalós encarnament de la vida farà inevitables».

Aquesta previsió de la crida que comenten de trobar confirmació plena per part dels

CAL DONAR LA BATALLA

(Donem a continuació el text de tres fulles que circulen profusament per Barcelona, cridant els obrers i altres treballadors a participar resolutament en les eleccions sindicals, presentant-hi llurs propis candidats i llur programa):

Treballadors:

Els preus puguen escandalosament. Es el propi Govern el que els fa pujar.

Per decret s'augmentaren primer els preus del ferro i de l'acer, del ciment i altres matèries primeres. Després, per decret també, s'han pujat els preus del pa, de l'aigua, de la lum, dels teixits, del calçat, del transport ferroviari i urbà, del tabac, de tot el que els treballadors necessitem imprescindiblement. L'augment de salaris del passat mes de novembre, ja insuficient, queda reduït a res i encara hi perdem.

Com pot ara el Govern parlar de pugues il·lícites? Les més il·lícites són les decretades pel Govern.

Per què s'han pujat les tarifes elèctriques si les Companyies d'Electricitat fan beneficis immensos? Forces Elèctriques de Catalunya ha fet passar els seus beneficis de 289 milions de pessetes en 1955 a 447 milions en 1956.

En escala més local, per què s'ha pujat el preu de l'Aigua? La Societat General d'Aigües de Barcelona ha fet passar els seus beneficis de 13 milions en 1951, augmentant cada any fins a 30 milions en 1956.

Els decrets del Govern ajuden les grans Empreses a augmentar més de pressa els beneficis capitalistes: Foment d'Obres i Construccions els ha

sembla que, assetjats per la policia, celebraren el dia 21 del passat febrer en el Paraninf de la Universitat.

A última hora ens enterem que 2 estudiants queden exclosos de la Universitat per dos anys i 9 per un

augmenta fins a arribar a 1956. La Marítima, fins a 32, això tenen beneficis puix que molt més. El mateix de Ca'n l'ENASA, Industrial, etc... Als tres gana per guanyin March, els Escaló amb divi. Es per G neral Fra preus. Fina bé tallen dends. Però a tots En 19 guany ha rer amb ga d'us autobus Ara, és parti sindicals i la nos Cont jeraqui fàbrica tres pro dicals i Elegi d'empr reivindi any. U minar. Man ells! For Estu

de la «Constructora Naval» i de la «Babcok-Wilcox» de Bilbao, que han encetat coratjosament el moviment de protesta declarant-se en vaga de braços caiguts durant tot el matí del 3 d'aquest mes de setembre. Aquesta protesta ha d'anar prenent forma i estendre's arreu d'Espanya.

La lluita per a preparar les candidatures s'ha de lligar amb la protesta per l'encariment de la vida i amb l'exigència d'augment de salaris.

La línia que traça la citada Crida del Partit Comunista d'Espanya és de mobilització en la participació a aqueixes eleccions a base d'aixecar un programa de reivindicacions per a defensar les quals, els treballadors units ha de presentar i fer triomfar llurs candidatures d'unitat.

Els militants del P.S.U. de Catalunya, ensems que difondre àmpliament la Crida del Partit Comunista d'Espanya, han de dedicar un temps al seu estudi i assimilació, a veure els diversos aspectes de l'actual situació política que faciliten la lluita dels treballadors i els diversos obstacles als quals s'ha de fer front. Així, llur activitat prop del treballadors serà més eficaç, sabran explicar més clarament les distintes qüestions.

Cada militant del P.S.U. ha de copçar la importància d'aquesta Crida i, amb la seva orientació, esforçar-se per aportar a la batalla sindical que es prepara totes les possibilitats, la seva capacitat d'iniciativa i d'organització.

LES ELECCIONS SINDICALS

milions en 1951 i elegits per nosaltres mateixos, milions i mig en unitats en cada empresa i ram d'indústria!

Per sindicats de classe que defensin els interessos dels treballadors!

Per l'augment general dels salaris!

Per un augment immediat del salari mínim oficial i per l'establiment de l'escala mòbil que garanteixi contra noves pugues de preus!

Treballadors: Tots ben units, elegim arreu els candidats propis a enllaços i jurats d'empresa.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya

APROFITEM LES ELECCIONS COM ARMA DE COMBAT

En convocar les eleccions, les altes jerarquies del règim compten amb dos elements principals per a aconseguir llurs objectius no confessats: la pressió terrorista sobre els treballadors i el desinterès d'aquests per uns sindicats que foren creats per a esbossar llur combativitat i sotmetre'ls més fàcilment a l'exploatació capitalista.

Però en les circumstàncies actuals les eleccions es poden convertir en arma dels treballadors per a donar una gran batalla de classe en la lluita per les reivindicacions, contra les altes jerarquies i el règim.

Cal per a això unir-nos i actuar!
Si actuem units, el terror de la dictadura de Franco no ens pot posar a tots a la presó, no ens pot processar ni condemnar. Això apareix ja clar a tots els treballadors conscients i combatius.

Si actuem units i presentem candidatures d'unitat, els vots dels obrers i empleats elegiran milers d'enllaços sindicals i jurats d'empresa nostres, fidels a la nostra classe, disposats a donar el combat dintre del sindicats.

El dimarts, 3 de setembre, 8.000 obrers de la «Constructora Naval» i de la «Babcok-Wilcox» de Bilbao entraren com cada matí. Cadascun d'ells anà al seu punt de treball, però ningú no va agafar les eines. De comú acord s'estigueren tot el matí plantats sense posar-se a la feina, en vaga de braços creuats.

Es la primera gran acció d'aquest nou període en el que la protesta irada de les masses treballadores de tot Espanya està a punt d'esclatar. Es la campanada que crida a noves accions els obrers de tot el país.

Els treballadors catalans no mancaran a llur deure. L'abril de l'any passat, davant de la insuficiència de l'augment de salaris, els obrers tèxtils i metal·lúrgics de Barcelona realitzaren diverses protestes en vèries fàbriques, solidaritzant-se ensems amb la vaga declarada pels obrers bascos i navarresos. Els resultats de les lluites d'abril foren recollits el mes de novembre següent, obligant el Govern a decretar un augment de salaris més substancial que no havia promès anteriorment.

Però el règim de dictadura franquista, supeditat als interessos de l'oligarquia de grans capitalistes explotadors de la qual forma part el propi Franco, busca sempre de tor-

nar a prendre als treballadors allò que, en un moment donat, els ha hagut de concedir.

Per això els preus puguen escandalosament i els treballadors ja es troben com abans de novembre i, algun, pitjor.

L'acció encetada pels obrers de Bilbao és de lluita contra aquest estat de coses, contra l'encariment de la vida, per un augment general dels salaris.

En la mesura que la protesta dels 8.000 obrers bascos s'estendrà cap a tot arreu d'Espanya, el moviment obrer obligarà el Govern a decretar un nou augment de salaris, al qual s'ha d'exigir que acompanyi l'establiment de l'escala mòbil.

L'experiència d'abril i, sobretot, de novembre amb les pugues de preus que Franco ha decretat, demostra que l'obtenció de l'escala mòbil és necessària, car solament així hi haurà una garantia contra noves pugues de preus.

Aquesta acció dels obrers de Bilbao s'ha de fer conèixer als treballadors de Catalunya i ha de servir per a estimular la mobilització dels treballadors de cara a les eleccions sindicals, per l'augment general dels salaris i per l'elevació del salari mínim legal i l'escala mòbil.

PEL TRIOMF DE LES CANDIDATURES D'UNITAT

Les reivindicacions i millores dels salaris, arrencades particularment l'any passat, foren el gran resultat de la lluita unida dels treballadors.

Mantenir i desenrotllar la lluita unida de tots els treballadors, sense distinció d'opinions i creences, és un deure de tots i és necessari a la lluita comú pel millorament dels salaris i de les condicions de vida i de treball.

L'elecció de milers d'enllaços i de jurats d'empresa conscients i combatius, fidels als interessos dels tre-

balladors, serà de la més gran importància per a defensar les nostres reivindicacions i fer-les prevaldre.

Davant de l'escandalosa puja de preus, els treballadors necessitem un augment substancial dels salaris i sous. Necessitem l'escala mòbil que garanteixi contra noves pugues de preus.

Treballadors:

En totes les fàbriques i llocs de treball, participeu plenament a les eleccions sindicals, poseu-vos d'acord per a presentar candidatures d'unitat elaboreu el programa que els candidats, un cop elegits, defensaran en els sindicats amb el recolzament de tots els treballadors.

Per l'augment general dels salaris!

Per un salari mínim oficial amb escala mòbil per 8 hores de treball!

A treball igual, salari igual per les dones i els joves!

Per un subsidi d'atur forçós!

Pel dret de vaga i per la democratització dels sindicats!

Per aquestes reivindicacions generals i per les particulars de cada fàbrica!

Treballadors: Actueu audaciosament i amb esperit d'iniciativa! poseu-vos d'acord! nomeneu els vostres candidats a enllaços sindicals i jurats d'empresa!

Feu triomfar les candidatures de classe presentades per vosaltres mateixos, per tots els treballadors units!

El P.S.U. de Catalunya

El P.S.U. de Catalunya

PER A DESENROTLLAR LA LLUITA PER LES REIVINDICACIONS PAGESES

Les dues notes de corresponsals que es publiquen en aquesta pàgina són una expressió de les dificultats dels pagesos. En situació semblant es troben la gran majoria dels pagesos productors de blat, pel qual se'ls paga un preu manifestament inferior al cost del cultiu (4'90 pessetes quilo) mentre s'apuja el preu del pa que, segons la qualitat i els indrets, va des de 5'20 a 7'60 pessetes els quilos de 800 grams.

Amb l'escusa d'especulacions provocades pel propi règim, el Govern de Franco ha iniciat una intervenció que amenaça a desenes de milers de rabassaires catalans i de viticultors de tot Espanya. El règim manté les grans masses del poble treballador en una inaguantable situació de rebaixament forçat del consum. Això fa que sobrin productes, amb la qual cosa s'estimula l'especulació i les trafiques dels mateixos organismes oficials.

Els pagesos en pateixen igual que tot el poble. Per a acabar amb aquesta situació els pagesos s'han d'unir i intesificar llurs protestes en el si de les «hermandades» i de les Cambres cooperatives i sindicals. Junt amb la classe obrera i amb tot el poble han de manifestar-se contra l'enormitat dels impostos i contribucions, per la dissolució dels organismes oficials que intervenen llurs productes, per una veritable llibertat de comerç i de conreu, per la revalorització dels productes del camp.

OPINIONS I AJUT A «TREBALL»

De la cèl.lula d'una important localitat hem rebut la resolució que han aprovat després d'examinar les qüestions que afecten a la difusió i al sosteniment econòmic de «Treball».

La resolució diu el següent:

1. — Es un bon ajut polític per al Partit que «Treball» surti amb el nou format, més gran, car això permet que hi puguin aparèixer materials d'educació i d'informació, tan necessaris per a la bona discussió i orientació de tot el partit. Els dos números que hem rebut en són la prova.

Considerem que cal continuar per aquest camí i, en aquest sentit, creiem que seria bo i just que s'obris una rúbrica en «Treball» que demanés l'opinió de les organitzacions i dels militants sobre el periòdic, sobre els articles i informacions que hi apareixen, ço que al mateix temps podria estimular els corresponsals a donar informacions.

2. — Comprenem que aquesta millora en el format representa més despeses i hem acordat de pagar-lo a 5 pessetes en llocs de 3 que pagàvem fins ara. Més a més farem el possible per a recabar i obtenir altres ajuts.

La cèl.lula del P.S.U. de ...X.

*
**

La Resolució sobre «Treball», que precedeix, mereix ésser comentada per les distintes organitzacions del P.S.U.,

Seria de gran interès que, com ja ho fan algunes organitzacions, es generalitzés la preocupació no solament per assegurar la difusió del periòdic més també pel seu contingut. Els militants i les organitzacions poden ajudar molt a millorar constantment tot allò que el periòdic té per a millorar.

Les opinions directes sobre tal i tal article, sobre tal i tal informació, ajudarien moltíssim a la Redacció de «Treball».

Es cert que de vegades es fa difícil de fer arribar un comentari. Però no és me-

En aquest període en el que la classe obrera i altres forces d'oposició preparen a tot Catalunya i arreu d'Espanya la realització d'una gran jornada nacional contra la dictadura del general Franco i per la llibertat, els pagesos catalans s'han de plantejar llur participació. Aquesta participació podria prendre la forma de protestes formulades el mateix dia en totes les «hermandades» i Cambres. També podria ferse a base de manifestacions locals da-

vant dels Ajuntaments presentant llurs peticions al Governador de la «provincia» per a que les faci arribar al Govern. Es evident que també es pot combinar l'aplicació de les vàries formes alhora.

D'aquesta manera, o amb altres formes que la pròpia iniciativa els pot suggerir, els pagesos catalans podrien assegurar llur aportació a l'acció general del poble, a la realització de la jornada nacional arreu d'Espanya.

LLIBERTAT DE L'ARRÓS I «CULTIU CLANDESTÍ»

El decret deixant l'arròs a la lliure disposició del pagès manté, però, la limitació del cultiu i l'extrema encara més.

La nova disposició ve en un moment de «saturació» del mercat interior i de dificultats d'exportació. Es a dir, ve quan serà molt difícil als pagesos de trobar comprador a un preu superior al fixat oficialment, que paga la Federació Sindical de l'Arròs o el Servei Nacional del Blat. La intervenció del comerç de l'arròs s'anul·la teòricament, però continua de fet donades les circumstàncies.

En canvi es manté la limitació del cultiu i es declara clandestí tot l'arròs obtingut en terrenys no autoritzats prèviament per a cultivar-lo.

La Federació Sindical —diu el decret— exigirà els papers que acrediten la deguda autorització per al cultiu de l'arròs. Si manquen els papers, i són molts els pagesos que, per desconeixement d'aquesta exigència, no se'ls han procurat, l'arròs és declarat clandestí. Aquest arròs, qualsevol que sigui la qualitat es pagarà una pesseta i trenta cèntims menys que la varietat més mal pagada de l'arròs autoritzat. Quin ci-

nisme! D'aquesta manera l'arròs dit clandestí farà la competència a l'arròs autoritzat. I encara se'ns vidrà a dir que el Govern vetlla així pels interessos arrocers, perquè sobra massa arròs.

Si actualment sobra arròs és perquè milions de treballadors espanyols no en poden menjar tant com voldrien. A ells, els resulta massa car mentre als pagesos se'ns paga massa barat. Entre mig, quedant-se la diferència, hi ha els organismes monopolistes oficials: la Federació Sindical de l'Arròs i el Servei Nacional del Blat.

Sense les trafiques d'aquests organismes, els pagesos podrien cobrar un millor preu i l'arròs arribaria al públic més barat. Llavors no caldria limitar el cultiu i els pagesos no es trobarien com ara amb el perill que un arròs cultivat públicament i amb tants d'esforços els sigui declarat clandestí.

El descontent creix considerablement en tot el Baix Ebre i els pagesos van comprendre cada cop millor que llurs dificultats no tindran remei sinó és acabant amb el règim actual i restablint un règim de democràcia i llibertat.

Corresponsal

PROTESTA DELS PRODUCTORS D'AMETLLES

L'anunci que el Govern vol gravar cada quilo d'ametlla amb dues pessetes d'impost ha somogut els pagesos de les comarques productores entorn de Reus. Les Cambres Sindicals Agràries de tot Espanya han elevat oficialment i col·lectiva una protesta per aquest motiu.

Com és sabut, l'any passat es va decretar la llibertat del comerç de l'ametlla i l'avellana, obtenint els pagesos una immediata i substancial millora dels preus.

Fins l'any passat, la intervenció oficial d'aquests fruits combinada amb el sistema de canvis de la moneda estrangera assegurava enormes beneficis als grans magatzemistes i a l'Estat a base de l'exportació. El descontent i les protestes dels pagesos,

l·ligats amb el creixement de l'oposició general al franquisme, van obligar el Govern a deixar als pagesos una petita part, no gaire, dels beneficis citats.

Per a contentar els grans magatzemistes exportadors, l'Estat els va concedir una prima de 12 pessetes per cada quilo d'ametlla destinada a l'exportació.

Així, els exportadors han acumulat una reserva de 4,000 tones d'ametlla de col·lites passades, amb la qual han organitzat la competència a l'ametlla d'enguany. Amb aquesta reserva, tot servint les comandes que els arriben, s'abstenen de comprar i obliguen els pagesos, forçats per la necessitat, a vendre més barat.

L'ametlla, que havia pujat a més de 60 pessetes quilo en gra, oscil·la actualment a l'entorn de 45 pessetes. I per si no fos prou, ara el Govern vol recuperar tot el que l'any passat va regalar als grans magatzemistes en forma de la dita prima de 12 pessetes quilo d'exportació, carregant als pagesos un impost de dues pessetes per cada quilo d'ametlles que portin al mercat.

El cop és molt dur i difícil d'encaixar per part dels pagesos. El descontent ha obligat les Cambres Sindicals Agràries de tot Espanya a elevar, com ja hem dit, la protesta. Però això pot no resultar suficient per a obligar el Govern a recular.

Per a acabar amb el llatrònic organitzat oficialment pel propi Estat de dictadura franquista, els pagesos han d'unir-se més i preparar protestes de més eficàcia.

Corresponsal.

LES DONES CATALANES EN LA LLUITA PEL PA I LA LLIBERTAT

Una recent estadística sindical indica que existeixen a Catalunya quasi mig milió de dones que treballen en la indústria, en la proporció següent: Per «províncies», Barcelona = 200.000. Girona = 18.000. Tarragona = 6.000. I Lleida = 2.000.

L'estadística no parla però de moltes altres activitats en les que la dona participa i cada dia més. Car el treball de les dones no es limita pas, evidentment, a la indústria. Hi ha les empleades, les funcionàries, les intel·lectuals.

En certes rames del treball manual hi ha l'important sector de les obreres a domicili, sempre ignorades oficialment i gaudint del dolorós privilegi d'ésser les més explotades de totes. (I no oblidem que les dones que tenen salari «normal», pel fet d'ésser dones cobren menys que els homes, el salari dels quals és ja ben precari). Hi ho també le minyones i les dones de fer feines.

Veiem doncs com, observat amb atenció, el nombre de dones treballadores creix extraordinàriament. Això en la capital, en les ciutats més o menys importants.

I el camp, però? I les pageses? En realitat, a casa nostra, l'obrer agrícola assalariada quasi no existeix, almenys d'una manera permanent. No obstant, en determinades èpoques de l'any, les pageses van a «jornal», és a dir, a treballar per altre, cobrant un salari exigü: collita de verdures i fruits primerencs, virbar, veremes, plegar olives, etc.

La mà d'obra femenina compta també en l'agricultura catalana.

D'aquesta simple exposició es desprèn que la quantitat de dones treballadores constitueix a Catalunya un factor molt important de l'economia, de la vida del país. I encara cal pensar en les dones que, sense tenir personalment un salari, han d'ésser considerades com a treballadores, car com a mullers, com a mares de treballadors, viuen del salari d'aquests.

Tenint en compte això es comprèn perfectament la intensa participació de les dones en les magnífiques accions de caràcter popular.

Qui millor que les dones per a constatar la insuficiència de l'augment dels salaris de novembre de l'any passat, ja quasi anul·lat per la brutal puja de preus?

Qui sofreix com les dones, les mares, en no poder procurar a la família l'alimentació necessària?

Qui, com la mare, pot sentir l'angoixa persistent de no poder donar als fills la instrucció, la cultura, a les que tot ésser humà té dret, que la vida moderna exigeix i que tota mare anhela per als seus fills? Les pròpies mares que gaudeixen d'una situació acomodada i poden donar a llurs fills una carrera, és que no miren amb angoixa l'incert esdevenidor que els espera, a la fi dels estudis, després de tants esforços?

I les dones que tenen el marit o el fill empresonat? O aquelles que es troben elles mateixes a la presó?

Les dones, doncs, volem com ningú que la situació d'Espanya canviï i que el canvi es porti a cap d'una manera pacífica.

Es per això que la Crida del P.S.U. de Catalunya adreçada als treballadors i a tot el poble amb motiu del Primer de Maig, invitant a preparar condicions per a la realització d'una gran jornada nacional que es produís al mateix temps en diversos indrets de Catalunya i arreu d'Espanya, troba una acollença entusiasta entre les dones.

La participació que les dones prengueren en la poderosa manifestació del mes

Per Josefina BLANES

de gener, de boicot dels transports urbans, les dona una major confiança en l'acció conjuntament amb tot el poble.

L'actual puja de preus, exacerba la voluntat ensems que, com tot el poble, també es donen compte de l'afebliment del règim de dictadura i del seu aparell de terrorisme i repressió.

Tal com en fets anteriors i en el propi moviment de gener han contribuït molt la iniciativa i l'activitat de les dones, també ara han de participar les dones en la preparació d'una gran jornada nacional contra la dictadura i per la llibertat.

En la línia d'aquesta preparació, les dones treballadores tenen unes grans possibilitats d'acció, participant junt amb tots els treballadors a la preparació immediata de les eleccions sindicals que s'han de celebrar els mes d'octubre que ve. En moltes fàbriques tèxtils, les dones són el major nombre de treballadors i no han de vacillar a prendre la iniciativa per a, junt amb els homes, preparar les candidatures d'enllaços o jurats d'empresa, de manera d'assegurar l'elecció de candidats que defensin llurs reivindicacions.

Les dones han de contribuir en llurs fàbriques per a que junt amb la preparació de les eleccions, s'elevi l'exigència als sindicats i al Govern de les reivindicacions principals de tots els treballadors:

Per un salari mínim vital amb escala mòbil per vuit hores de treball, per igual salari a les dones i als joves que als homes quan fan el mateix treball, per un subsidi d'atur forços. Aquestes reivindicacions ens

FRANCO OFEREIX ALS IANQUIS SOLDATS BARATS

El passat dia 6 d'agost, el periòdic nord-americà «Evening Star» publicà unes declaracions de Franco, recollides pel periodista Constantine Brown.

En aquestes declaracions, Franco pidola més ajut dels americans al seu règim polític, oferint els espanyols com a soldats barats.

«El cost d'una divisió espanyola comparat amb el d'una divisió americana —declara Franco— s'aproxima a una tercera part». I més endavant afegeix: «mantenir un soldat americà a l'estranger costa tres o quatre vegades més que un soldat espanyol».

Veus aquí com entén Franco l'«Espanya gran» tan pregonada, en nom de la qual tanta sang ha fet vessar. Van prometre una «Espanya gran» i es venen el país a troços per a que un exèrcit estranger hi estableixi bases militars agressives. Parlen encara de l'«Espanya gran» i es venen a baix preu els soldats espanyols a una potència estrangera.

Ultra el perill que les bases militars ianquis fan córrer a Espanya les declaracions de mendicant humilien l'orgull nacional lligitim del poble de tot Espanya. El sentiment nacional es revolta envers els traficants i, ensems que es desenrotilla l'oposició a la dictadura que ven, augmenta també la repugnància i l'odi als imperialistes que compren.

A continuació narrem dos fets presenciats pels nostres corresponents:

AL PRICE, EL PASSAT DIA 20 DE JULIOL. — Amb motiu de les finals del campionat de boxa d'aficionats en presència de

afecten directament. Car si la d'«igual salari a treball igual» ens dignifica professionalment, les altres facilitarien la nostra missió de «portar la casa».

Les dones que no treballen en fàbriques o altres empleus poden ajudar igualment la lluita de llurs marits i fills per un augment de salaris elevant llur veu en les places i mercats, quan van de compres.

Hauríem de trobar la manera d'unir-nos en les places o mercats, com més serem millor, i anar a expressar davant de la tinença d'alcaldia més pròxima la nostra protesta per l'encariment del cost de la vida i l'exigüitat dels salaris que entren a casa. Segons en quines places i mercats, la protesta es podria fer anant a l'Ajuntament i al Govern Civil.

Protestes d'aquesta mena, pacífiques, que respondrien al sentir de la majoria, ajudarien molt a la lluita que els nostres marits i fills menen en els sindicats i llocs de treball i anirien creant les condicions d'una protesta més àmplia, d'accions més generals.

Les dones hem de comprendre que tenim un gran paper a jugar en la situació actual ajudant a canviar-la. Si en tant que treballadores som una força en el país, en tant que esposes i mares, som un potent factor d'influència familiar i nacional.

Nosaltres, doncs, podem fer molt i tenim l'obligació de fer-ho per a exterioritzar el descontent general. Així contribuïrem també a crear i ampliar les condicions necessàries per a la realització d'un gran jornada nacional que podria ésser decisiva per a acabar amb la dictadura i per al restabliment de la llibertat.

més de 4.000 persones es va produir una bronca fenomenal. L'empresa va voler presentar fora de programa el combat entre un boxejador professional ianqui i un jove aficionat espanyol.

El combat era desigual, fet a posta per a mostrar la «superioritat» de l'ianqui. El públic, quan va veure l'absurd del combat va començar una gran xiulada que no va parar fins que el jove espanyol va abandonar el combat. Uns mariners ianquis es van aixecar i van voler aplaudir ostensiblement i provocadorament. Llavors la bronca esdevingué fenomenal: «Fora els ianquis!», «Xulos!» i altres crits es generalitzaren a tota la sala fins obligar els ianquis a abandonar el local.

AL BAR TIROL, EL 29 DE JULIOL.

Cap a les 9 del vespre, en aquest Bar situat a la Plaça Real s'hi presentà un grup de mariners borratxos. El personal del Bar es veié obligat a demanar-los d'anar-se'n i finalment a treure'ls a empentes. Com que els mariners es resistien, els clients es van sumar al servei per a treure els ianquis del Bar.

Van intervenir dos guàrdies, que per a preservar els ianquis dels cops, volien emportar-se'ls. Els americans s'ho van pendre mal i es regiraren contra. El públic ho va aprofitar per cridar als guàrdies: «Goma! Goma!». Un dels guàrdies va voler donar explicacions, però el poble li repliava: «Aquí, aquí, heu de pegar!».

Finalment, els guàrdies se'ls van emportar, mentre el públic encara estacionava comentant sarcàsticament la presència dels ianquis i el seu comportament.

IMPRESSIONS ENTORN DEL VI FESTIVAL MUNDIAL DE LA JOVENTUT I DELS ESTUDIANTS PER LA PAU I L'AMISTAT, CELEBRAT A MOSCÚ

El Festival ha estat un autèntic èxit, un triomf de la joventut per sobre totes les barreres que vells interessos pretenen mantenir entre els pobles.

D'una manera tàcita mentre el viatge transcorria pels països del món occidental; d'una manera manifesta en les democràcies populars, països del camp socialista. Els trens que conduïen la joventut de tot el món eren acollits i obsequiats de la manera més calurosa i entusiasta possible.

Per tot el recorregut del viatge a Moscú els pobles saludaven els joves delegats portadors del missatge de Pau i Amistat de la humanitat entera.

Joves de totes les races, epidermis de tots els tons, parlant els llenguatges més diferents, pertanyents a totes les nacions, han estat homenatjats a tot arreu on s'ha pogut anunciar que passaven. La joventut porta ben alt el símbol de l'esperança dels pobles: la Pau i l'Amistat.

Entre els joves que han assistit al Festival no mancaven representants dels pobles d'Espanya. Malgrat les dificultats i el silenci del Govern a les sol·licituds de diferents entitats culturals i esportives, representatives d'amplis sectors de la joventut espanyola, que hi volien assistir, la joventut d'Espanya també i ha estat present.

Van a continuació les impressions d'un grup de joves catalans, nois i noies, que han assistit al Festival. El Comitè Preparatori del Festival, basant-se en el principi de la Pau i l'Amistat entre tots els pobles, no ha demanat a ningú ni la seva manera de pensar, ni la seva creença religiosa, ni el seu origen social.

La invitació fou feta a la Joventut de tot el món, per a que els joves es coneguin, els d'uns països amb els dels altres, per a intercanviar impressions, per a enfortir els llaços d'amistat i contribuir així a salvaguardar la pau.

El poble soviètic i, més concretament, els ciutadans de Moscú oferiren llur ciutat per a que els joves s'hi poguessin trobar.

L'acollença espontània, cordial i joiosa, dels moscovites va captivar de seguida els joves de tot el món que anaven al festival. Record venturós per als joves que l'han viscut! Record que servaran per sempre els joves catalans.

Pel camí, la gent ens esperava a totes les estacions —diu un d'ells. Rams de flors, regals i records omplien els nostres braços. En cada estació de parada, als acords de les bandes de música que ens saludaven, ballàvem amb els joves i amb els vells. Els que volien, ho aprofitaven per donar una ullada visitant a corre-cuita la ciutat.

Però tot això no és comparable amb l'arribada a Moscú —exclama un altre. Una ciutat dempeus ens esperava. Una ciutat moderna, d'amples carrers, on de tant en tant uns gratacels trenquen la monotonia de les construccions corrents. Una circulació fabulosa, gent i més gent amunt i avall, trolebusos, autobusos, taxis en mig de la calçada i pels costats els tramvies corren en totes les direccions.

I el Metro? —interrompeix un jove obrer. Allí sí que han comprés el que representa anar amb «metro». El «metro» de Moscú no és un túnel on la gent se sent enterrada. El «metro» de Moscú és alegre, il·luminat profusament i artísticament ornamentat. Totes les estacions són diferents i cadascuna d'elles fa al·lusió a di-

ferents aspectes de la vida i de la història de la Unió Soviètica: esculpures, mosaics, formes arquitectòniques molt variades, vidrieres, jocs de lum, etc., van desfilarant en cada estació als ulls dels viatgers. Tant l'entrada com la sortida o les correspondències es fan a través d'escaleres mecàniques. Us asseguro que jo, que passo bastant de temps al «metro», comprenc perfectament el que significa la dignificació dels mitjans de transport.

Un estudiant, observador i qui sap si feu el viatge mig desconfiant, constata: Us heu donat compte que les nostres maletes no han estat mai obertes en el curs de tot el viatge pels països de l'Est? I que mai ningú no ens ha demanat que hi portàvem?

Es veritat —respon una noia artista que, durant tota l'estada a Moscú, ha viscut com embolcallada per un món màgic—. La nostra intimitat no ha estat mai perturbada i, a les fronteres, sols ens han demanat els papers acreditatius del viatge.

L'entusiasme brilla en tots els festivers quan recorden qualsevol cosa o aspecte del que han vist a Moscú. Però a la pregunta del que els ha impressionat més, una sola resposta surt de tots ells: el poble soviètic! Això és el més gran que han vist.

Un jove, comerciant, s'explica: Jo esperava trobar-me amb moltes sorpreses. Pensava que a la Unió Soviètica no tot seria negatiu com ens ho presenta la propaganda, però les meves esperances han estat superades cent per cent. És una nació, tota entera, que treballa amb el somriure als llavis i amb el cor ple de joia, ple de confiança en l'esdevenidor. Jo, que tinc experiència del tracte amb la gent, puc testimoniar que no era cap ganyota sinó la satisfacció del que treballa i troba el benefici per a ell mateix i per a tot el que l'envolta.

Per exemple —segueix dient—, tots els vehicles que hem vist a Moscú són de fabricació nacional. El mateix es pot afirmar del material ferroviari. I en una visita que vam fer a un «coljos» (granja agrícola) tot el material empleat era també de fabricació soviètica. Vull precisar que no es tracta d'un tipus únic, sinó que la producció és variada tan en el que fa a la forma com a les distintes potències i capacitats. L'utilitatge de producció de les grans fàbriques que hem vist és en general ultramodern, sobretot en les indústries mecàniques i l'automatització hi és adoptada en la major part dels processos de fabricació.

També hi ha una gran varietat de productes de consum i els aparadors i estanteries estan plens d'objectes per a la venda: productes alimentaris, casolans, televisió, neveres, aparells fotogràfics, etc..., tot el que es pot desitjar.

El comerç —segueix dient— és florent. La gent compra molt i compra de tot. Això, segons em van informar, és degut al fet que la gent pot dedicar tot el que guanya a les necessitats de la vida diària, ja que les assegurances faran tot el calgui en cas de malaltia com quan sigui vell.

El comerç, és d'Estat, però mai es té la sensació de monotonia, de venedors desinteressats, sinó que, al contrari, fan tot el possible per ésser agradables i per interessar el comprador. I es compra, car, com he dit abans, tothom té allí la sensació de

treballar per a la societat i, per consegüent, per a si mateixos.

Un advocat que forma part del grup diu: Pel que fa al que acaba de dir l'amic en quant que a la Unió Soviètica la gent compra i gasta, la veritat és que allí ho pot fer. Tot ciutadà soviètic sap que, si està malalt, la previsió social es fa càrrec de tot. L'ensenyament dels infants tampoc no és un problema puix que és completament gratuït i obligatori fins als 17 anys. I pel que fa als que cursen estudis superiors, l'Estat els dona una remuneració que els permet de viure sense cap altra ajuda, amb la sola condició d'estudiar.

Precisament —trenca un altre— l'ensenyament superior afecta també a la gent del camp. En el coljós que vaig visitar tots els joves havien seguit estudis superiors en les diferents escoles experimentals d'agricultura. Aquests estudis els capaciten per a un coneixement més profund del camp i dels seus problemes, ço que els permet de superar la pràctica ancestral tot aprofitant-ne les experiències. I jo penso: Quin atractiu no tornaria a tenir la terra per als joves que naixem al camp si poguessim aprendre les maneres de posar-la al nostre servei i extreure'n els fruits que el poble necessita?!

L'estudiant, que havia quedat callat, escoltant, reprén ara de bell nou.— A la Unió Soviètica, —diu— hi hem après moltes coses. Hem vist un poble que construeix ell mateix una vida millor per a tots plegats, sense egoïsmes. Tothom és necessari, cadascun aporta a la col·lectivitat els seus dots i capacitat naturals, enriquits i perfeccionats per l'ensenyament i la cultura. Hi hem vist la satisfacció pel treball i el cultiu de la sensibilitat artística de tots. La vida bull i les realitzacions de tota mena en sorgeixen. L'art és del domini del poble, de les grans masses.

A la Unió Soviètica hem comprés més clarament que mai el sentit veritable de la paraula PAU. Tota aquella multitud immensa que ens apretava la mà quan arribàrem i que ens testimonià continuadament el seu afecte durant els quinze dies del Festival clamava conscientment, amb veu ferma i serena, PAU i AMISTAT per a tots els pobles. PAU i AMISTAT és, ha d'ésser, el benestar de la humanitat.

PAU i AMISTAT hem trobat a la Unió Soviètica on els moscovites ens han obert llurs cases. PAU i AMISTAT hem trobat entre tots els joves vinguts de totes les contrades de la terra: els xinesos, els joves dels Estats Units, els alemanys, els iugoslavs, els francesos, els peruans, els holandesos, els indús, els d'Àfrica, els mongols, tots. Tots sense excepció ens abraçàvem i parlàvem. Parlàvem, perquè quant el llenguatge no s'entenia, la mirada parlava clarament.

El Festival ens ha demostrat als joves catalans, a tots els joves espanyols, que per damunt de les diferències ideològiques i de règim interior els pobles de tot el món poden estimar-se, poden parlar-se i entendre's.

Això és necessari per a tots els pobles per a la humanitat entera.

Els delegats catalans que assistiren al festival s'han promés mútuament d'irradiar llur entusiasme pel que han vist a la Unió Soviètica, de pregonar les idees del Festival, idees amb les que està compenetrat el poble de tot Espanya. La PAU i l'AMISTAT de la joventut, la PAU i l'AMISTAT entre tots els pobles.